

Ànima i desig

Text > MIRACLE SALA

La poesia lírica va néixer al ritme de la música en el si dels banquetes de la Grècia arcaica, en els quals se servia vi barrejat amb aigua. Lluís Lucero, amb el seu nou recull poètic *Tàmiris i els jacints*, sembla alçar, des d'un simposi traslladat al nostre temps, una copa d'aromes clàssiques, amb un equilibri de gust i textura, tradició i modernitat, intensitat i fluïdesa. Aquest llibret exquisit configura el segon poemari de Lucero, que assegura que ja en tenia el títol des de la publicació del primer, *La lenta digestió de les crisàlides*, la qual cosa revela la voluntat de crear una obra poètica unitària i coherent que el poeta, també professor, vivifica amb el seu compromís en projectes de divulgació literària a la ciutat de Girona.

Tàmiris i els jacints s'estructura entre dues peces que enceten i acaben el poemari, entrelaçant el títol amb els fonaments de la tradició i les intencions de l'autor: la primera composició, amb el títol de «Tàmiris», al·ludeix a l'«excels poeta», aede més antic que el mateix Homer, que ha quedat «sense lira i sense veu» per haver desafiat les muses; mentre que el darrer poema recorda el mite de Jacint, enamorat d'Apol·lo, mort per «l'impacte d'unes fletxes | que han travessat la pell, la

carn i l'os». Poesia i amor homoeròtic com a marc d'una selecció de poemes en què detectem referents de totes les èpoques, des de Virgili i Ovidi fins a Jean Cocteau, Sandro Penna o Manuel Forcano, entre molts altres.

La figura de Narcís conjura l'experiència amorosa entre homes, com també llegim en Lorca, tant en alguns poemes com a la coberta del llibre: el mirall simbolitza l'amor per a qui és semblant a un mateix. Aquest és un amor que parteix d'unes vivències inicials de dolor i rebuig, d'un període amb «retrets d'una moral | que mai no ha estat la teva!», i que el poeta sentirà madurar gràcies al coneixement d'altres veus com la seva, una experiència més lliure i la comprensió de l'edat, que, malgrat tot, enyora la força i la bellesa de la joventut. La poesia és l'eina amb què Lucero explora l'ànima i el desig, rememorant les aventures amoroses, més dissortades que felices, a la manera de Kavafis, salvant-les del pas del temps: «Ara ho recorda a la sala | on té llibres per companys | i fa del llapis una ala | per tornar fins a aquells anys». L'escenari de l'amor sol ser dins o vora l'aigua, en un rierol, al mar, a la platja de Cadaqués, «els tristos banys de l'Estació Central» de Nova York o de Lió. Com en aquest haiku de «Plat-

LUCERO, Lluís.

Tàmiris i els jacints. Llagostera: Cap de Brot Edicions, 2025. 80 p.

ja d'agost»: «El desig dansa: | el batre de les ones | hi posa el ritme».

Lluís Lucero escriu una poesia diàfana, de mètrica variada i harmoniosa. Confessa i despulla el desig, exposat a l'escarni en els anys de joventut, reviscut més endavant entre el record punyent i la nostàlgia, la conformitat i l'esperança: «Ja no es pregunta | si mai arribarà | qui tant desitja». Mar Bosch diu a l'epíleg que Lucero escriu alhora des de la contemplació i el combat. Rivalitza amb les muses, com Tàmiris, però sabent-se protegit i estimat per Apol·lo, déu de la música i la poesia. Com Jacint.

Les arrels dels pobles

Text > MARTINA IZE

Xavier Xargay aconsegueix fer que les coses petites semblin grans amb la seva nova obra, *Corones de roure*. En aquesta ocasió, explora la memòria i l'empremta que deixen les famílies en un poble i, recíprocament, el territori en les persones que l'habiten. No d'una manera impersonal, sinó testimonial: s'acosta porta a porta a escoltar les històries de diverses famílies del Pla de l'Estany, seguint així les traces d'uns territoris rurals que muten i que es desmarquen de la indefugible representació cen-

tralista i cosmopolita que regeix els nostres dies.

«Al pot petit hi ha la bona confitura», se sol dir, i així ho demostra l'autor en apropar-se a les coses concretes: la gent, les arrels d'un poble. Les anècdotes i el caràcter biogràfic del llibre destaquen noms propis, la quotidianitat del món rural i els canvis que pateix el paisatge dels pagesos. Sense una intencionalitat explícita, Xavier Xargay ofereix un retrat tendre i ric que esdevé generacional; la petjada històrica d'una generació que encara és present, que viu el canvi de

paradigma imposat per les noves dinàmiques socials i productives d'un món rural en transformació.

En cada narració curosa i amb la forma literària pròpia de Xargay, llegim el que podria semblar un petit recull de contes ficticis; però, en canvi, darrere de cada descripció física, personal i paisatgística hi trobem la realitat viva que ens transporta al poble. Per als qui no som de grans ciutats, és fàcil reconèixer-hi personatges característics d'aquests petits indrets recòndits —totalment desconeguts per a alguns—, que ens recorden l'avi,